

32 KLEUR-BLADZIJDEN

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS
VAN 7 TOT 77 JAAR

8 F.

IN NEDERLAND 60 Cts

24

ONS VOLLEDIG TEKENVERHAAL :

HET 24E UUR

HALLO! Hallo! Hier Radio Europa! Aan de micro Luc Veran die u spreekt van uit Le Mans, waar op dit ogenblik onder een schitterende zon — wat niet tot de traditie behoort — een van de meest beroemde autokoersen ter wereld verreden wordt: de 24 uren van Le Mans! Waarde luisteraars, in mijn reportage van hedenmorgen om 10 uur, heb ik u medegedeeld dat de koers dit jaar zeer bewogen en boeiend is en dat de overwinning waarschijnlijk zal behaald worden door de Jaguar nr 2, de Aston Martin nr 10 of de « Vaillante » van de Belgische ploeg. Op de drempel van het 24e en laatste uur van deze wedren, rijden de drie genoemde wagens nog steeds vooraan. De drie wagens volgen mekaar op slechts enkele sekonden afstand, maar de strijd is hardnekkig. Twee andere gebeurtenissen hebben diepe indruk gemaakt: 1° Willy Peters, die algemeen aanzien werd als mogelijke overwinnaar, heeft de strijd opgegeven wegens motorpech. 2° De moedige houding van de jongste deelnemer aan deze koers, Michel Vaillant. Zoals u weet, waarde luisteraars, waren er bij het vertrek twee « Vaillante's »: De « Vaillante » nr 11 wordt bestuurd door Jean-Pierre Vaillant en de Belg Paul Delarivière, de wagen met de Belgische kleuren, en de « Vaillante » nr 12 van Michel Vaillant en van Mansart, winnaars van de rally van Monte Carlo, die de Franse kleuren hoog houdt.

De eerste « Vaillante » strijdt thans voor de overwinning, maar de tweede had veel minder geluk. Vroeg in de morgen kantelde deze inderdaad en men meende dat de piloot de strijd zou staken. Het is toen dat de jonge Michel Vaillant, zoon van de beroemde konstrukteur, toonde uit welk hout hij gesneden is... Maar, dames en heren, hier komt Michel Vaillant. Hij stopt voor zijn stand...

...Hij stapt uit... Hij wankelt... Ha, beste sportliefhebbers, het is fantastisch!... Luister, de menigte juicht geestdriftig toe... Het is ongehoord! De jonge piloot doet zijn best om zijn achterstand goed te maken. Hij moet daarvoor een haast bovenmenselijke inspanning leveren... Het laatste uur wordt sensationeel!

Op dit ogenblik verzorgen de werktuigkundigen de « Vaillante », die zeer ernstige schade heeft opgelopen. Hoe is het mogelijk dat wagen en piloot het nog uithouden?...

...Michel Vaillant diskuteert met zijn vader. Het gesprek is, me dunkt, zeer levendig... Maar nu is het tijd, beste luisteraars, dat ik u de merkwaardige koers van deze jonge piloot in kleuren en geuren vertel...

Vrijdagavond was ik in een hotel, waar de Belgische ploeg ieder jaar ontvangen wordt. Daar waren de piloten van de « Jaguar » en de « Ferrari », en daar stonden ook de twee « Vaillante's ». M. Vaillant, Michel, Jean-Pierre Mansart, Delarivière en ikzelf bekeken die wagens...

Kinderen, ik verberg niet dat ik met spanning op de uitslag van de koers wacht. Deze twee wagens, afgeleid van de « Vaillante Grand Sport » en die wij « Vaillante » type « Le Mans » hebben geheten, zijn de eerste welke voor dit genre van wedrennen gebouwd werden. Ik drink niet op de overwinning, maar op een eervolle prestatie!

Zaterdag...

Een half uur voor het vertrek!

Kalm blijven, Jean-Pierre! Als ik je het stuur overlaat, dan hebben wij de koers al gewonnen!

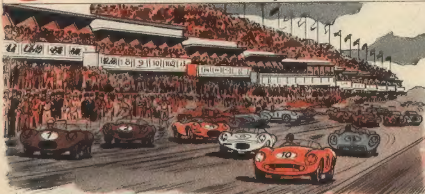
15 u. 58. Mansart en Jean-Pierre hebben hun plaats ingenomen tussen de rivalen, vlak voor hun respektieve wagens. De stem van de speaker verbreekt de indrukwekkende stilte: « Heren piloten, nog een minuut... 10 sekonden... 5... 4... 3... 2... 1...

VERTREKT !

16 u. De piloten lopen naar hun wagen. 54 motoren zoemen en spuwen vuur en vlam. De eerste starten reeds... Jaguar... Ferrari... De « Vaillante's » n^{rs} 11 en 12... De Aston Martin... Al de aanwezigen komen overeind... De Porsche... Gordini... De Lotus... De D.B. Panhard... Moretti... En nog vele anderen...

16 u. 01. Het wordt stil. Al de mensen hier aanwezig installeren zich komfortabel. In de stand wacht men reeds vol spanning op de eerste renwagens... Alles is gereed... Instinktmatig kijken de leiders van de stands en de werktuigkundigen reeds naar hun chronometers... De piloten, die straks hun makkers aan het stuur zullen aflossen, wachten schijnbaar kalm, doch innerlijk erg opgewonden.

Hoe lang duren die 24 uren? Duurt het lang of is het eerder kort? Met deze koers gaat het zoals met alles in het leven. Men heeft de indruk vele dagen te leven, zoveel emoties, zoveel vreugden en zoveel teleurstellingen zijn er... Maar zodra de koers voorbij is, zegt men: Is het nu reeds ten einde? En het is net alsof het slechts een droom was...

Hier komen dan reeds de eerste renwagens met grote cylinderinhoud. Tussen hen herken ik de twee « Vaillante's ».

De uren verlopen. Er zijn enkele ongelukken. Renwagen nr 22 moet de strijd staken, nr 18 en nr 16 komen in botsing... Enkele wagens stoppen voor hun stand en vertrekken niet meer opnieuw.

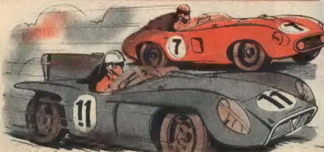
Michel neemt het stuur in handen. Voor hem is deze wedren iets nieuws. Heel de weg is van hem alleen. Hij mag zowel links als rechts rijden... Er zijn andere wagens maar ze rijden in dezelfde richting... En dan, hij is vastbesloten enkele auto's over te halen, maar zal beslist zijn plaats niet afstaan aan iemand die achter hem komt! Ha, neen!

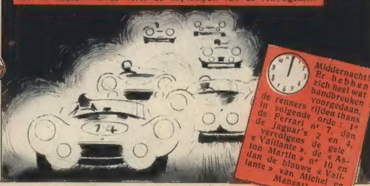
Daar is Mulsanne, met een grote bocht en de signalisatieposten. Die horizontale stok betekent: « Alles gaat goed. Rijd voort! » Op het bord staat er: « + 1' 30" », of 1 minuut 30 sekonden voorsprong op de rechtstreekse rivaal.

Jean-Pierre smaakt dezelfde vreugden in zijn gele « Vaillante ». Hij moet echter met een maximum snelheid rijden. Hij kreeg de opdracht bij de vijf eersten te eindigen. De strijd met de « Jaguar », « Ferrari », « Aston Martin » en « Maserati » zal hard worden.

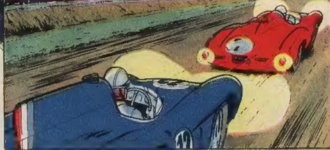
Het is nacht... In de verte de koplampen van de renwagens...

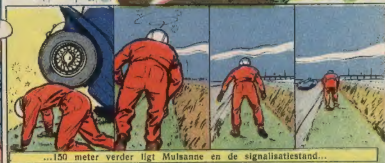
Middernacht! Er hebben zich heel wat bandbreuken voorgedaan. De renners rijden thans in volgende orde: 1e de Ferrari nr 7, dan de Jaguar's 2 en 4, vervolgens de gele « Vaillante », de « Aston Martin » nr 10 en dan de blauwe « Vaillante » van Michel en Mansart.

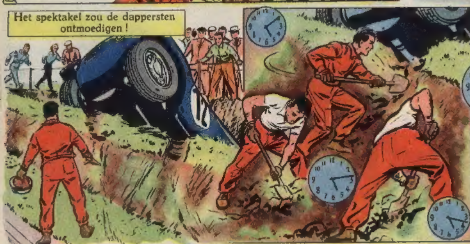
3 u. 30. Michel heeft het stuur in handen. Hij kreeg bevel met de uiterste snelheid te rijden. Hij bekleedt de tweede plaats, vlak achter de Ferrari. Dan volgen de « Jaguar's » en de gele « Vaillante ».

Michel voelt dat zijn rivaal uitgeput is en wil hem voorbij...

Maar de piloot van de « Ferrari » denkt er niet aan zijn eerste plaats af te staan. Hij rijdt met een maximum snelheid, hij komt op het rechte stuk piste, dat leidt naar de bocht van Mulsanne... De « Ferrari » neemt de bocht waarschijnlijk iets te vlug, slipt... Dan is de piloot weer meester van zijn wagen.
Om een botsing te vermijden zwenkt Michel uiterst rechts van de renbaan. Misschien een beetje te brutaal, want zijn wagen komt naast de piste terecht...

De kijkers komen te hulp gesneld, maar daar klinkt een stem...
Wacht ! Raak de wagen niet aan !
Het is een koerskommissaris, die er aan herinnert dat een piloot geen hulp mag ontvangen, behalve dan van zijn eigen stand...

...150 meter verder ligt Mulsanne en de signalisatiestand...

Nog verdoofd door de val, slaagt Michel er toch in daar te geraken...
Verwittig mijn vader er van dat ik zal trachten de wagen uit de gracht te halen. Ik kan echter niets beloven !

In de koffer steekt er een spade... Wat een karwei !

Het spektakel zou de dappersten ontmoedigen !

waagt een laat-
ste poging doch

En nog eens...

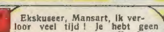

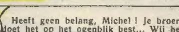

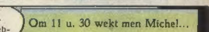

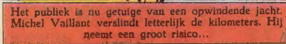

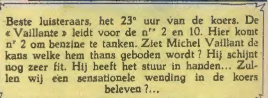

VOLGENDE WEEK CHAMPOLLION

Einde

Onder ons verm

GEHEIME BOODSCHAP VOOR ONZE KLUBLEDEN

GELOOF nu maar niet, beste vrienden klubleden, dat ik jullie vergeten ben, maar ik heb jammer genoeg geen plaats om regelmatig geheime boodschappen te publiceren. Hier volgt er dan toch weer een! Grijp jullie rooster, want jullie krijgen de primeur van belangrijk nieuws!

T	G	M	J	R	O	N	E	T	D
N	E	O	I	R	J	I	4	D	N
M	S	E	O	U	S	E	P	B	T
W	P	L	R	E	A	S	C	!	Z
H	+	O	E	P	C	E	I	T	3
N	A	I	J	G	G	U	R	L	A
I	O	L	T	V	E	A	V	K	E
A	E	P	N	R	F	R	O	I	T
J	I	S	T	E	C	N	Z	H	O
W	E	E	N	D	U	!	I	S	M

IN EEN HOEKJE MET EEN BOEKJE

Een prachtig geschenkboek : De wondere natuur

DE uitgeverij « Elsevier » gaat verder met het publiceren van haar Nederlandse vertalingen van suksesrijke Engelse en Amerikaanse jeugdboeken. Thans krijgen wij weer een prachtig gebonden jeugdboek ter recensie. « De Wondere Natuur ». Het is waarlijk royaal uitgegeven en overvloedig verlucht met prachtige kleurillustraties. Zonder overdrijving mag ik er van zeggen, dat het een van de mooiste jeugdboeken is over de natuur, die ik ooit reeds heb onder handen gekregen. Het is een schitterend geschenkboek, en zelfs de ouderen zullen het lezen. Het kost duur (360 F.) maar het is iets buitengewoons!

DE POSTBODE WORDT VERWACHT

CIELTJE LIEM, Djl. Tidar 73, Surabaja - Indonesia, *is 14 jaar oud en zou graag willen korresponderen met een Vlaams of Hollands meisje van haar leeftijd in het Nederlands. Haar hobby's zijn: postzegels en foto's verzamelen en Engelse en Nederlandse liedjes. Cieltje zal alle brieven onmiddellijk beantwoorden.*

LILY GIJSBRECHTS, Grote Nieuwendijk, 17, Mechelen, *wil postzegels ruilen met een meisje van 11 à 13 jaar uit België of Holland.*

NIKEL VAN MARLE, Huizerstraatweg, 36, Naarden - N.H. (Nederland), *zou graag met een Congolees korresponderen en postzegels ruilen. Nikel is 16 jaar en korrespondeert liefst in het Nederlands of in het Engels (in het Frans zal het ook wel gaan)!*

RINI VAN HOOYDONK, Noordzeedijk, 9, Stempersgat (N.B.) Nederland, *is 16 jaar oud, houdt veel van sport, zwemmen, tennis en turnen, evenals van moderne muziek en film. Ze zoekt een korrespondentievriendin in België (van haar leeftijd). Rini studeert nog, en gaat ieder jaar op trektocht.*

AGNES PIEN, Heirweg Noord, 1, Zwijnaarde (bij Gent), *zou graag willen korresponderen met meisjes van 14 à 15 jaar in het Nederlands. Agnes houdt van lektuur, film en muziek.*

HUBERT TORP, Driemolenstraat, 45, Tienen (Brabant), *wil korresponderen met een jongen van 13 à 14 jaar uit Congo, Zwitserland, Canada, U.S.A. Hubert houdt van sport, verzamelt postzegels en sigarenbandjes en schrijft Nederlands en Frans.*

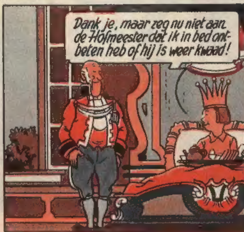
RIA HENDRIKS, IJsselstijnstraat, 44, 's Hertogenbosch N.B. - Nederland, *is 15 jaar oud en zoekt korrespondentievriendinnen in het buitenland (Belgisch Congo, Zwitserland, Portugal, Frankrijk, België of Canada). Ria schrijft Engels, Frans en Nederlands.*

LAAT " KUIFJE " INBINDEN !

EEN fraaie HALVE band (Voorkant) stellen wij voor Hollandse abonné's ter beschikking à 75 cts. Stort dit bedrag op giro 655389 van Kuifje-Holland te Dordrecht en U ontvangt de band franco thuis.

DE AVONTUREN VAN 'T PRINSKE

aken wij ons best!

DE ZONEN VAN LAMBIK

JEUGD VAN HEDEN

Klein Fritske ontmoet op straat zijn vriend Franske, die hem zegt dat hij vioolles neemt.

— Wil jij nu nog viool spelen ? vraagt Fritske verwonderd. Ik dacht dat ze bij jou thuis ook een radio hadden !

Mopje ingestuurd door Liliane Goossens, Mortsel.

WAT 'N GELUK !

— Zeg, Piet, Jan heeft de mondharmonika ingeslikt, die we hem voor zijn verjaardag gegeven hebben.

— Gelukkig dat we hem geen piano schonken !

Mopje ingestuurd door Paul Peeren, De Panne.

SMAKELIJK

— Ober, er zit een slak in de sla.

— Mooi, dan krijgen we warm weer !

NIETS GEZIEN

— Je bent dus reeds twaalf jaar bij de marine, dan heb je beslist al heel de wereld gezien ?

— Neen, ik zag er weinig of niets van, want ik heb altijd met een duikboot gevaren.

EEN DIEPE SLAAP

— Juffrouw, je komt alweer te laat, zei de bureauchef tot zijn secretaresse. Heb je dan geen wekker ?

— O ja, ik heb een wekker maar die loopt altijd af terwijl ik slaap !

GOED GEKEND

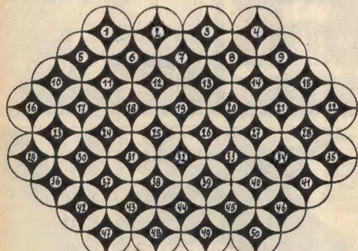
— Je hebt dus mijn vader gekend, zei de ontdekkingsreiziger tot een kannibaal.

— O ja, heel goed zelfs ! Het was een ouwe heer met een fijne smaak. Helemaal niet taai !

INVUL-MOZAIEK

Rond de genummerde vakjes van dit mozaïek moeten woorden ingevuld worden van vier letters, die draaien in de richting van de wijzers van de klok (dus van links naar rechts). De eerste letter van elk woord moet steeds in het vakje links bovenaan worden geschreven.

1. Kort steekwapen, ponjaard; 2. Stengels van uitgedorst koren; 3. Door vulkanen uitgeworpen gesteente; 4. Hoofdstad van Italië; 5. Langstelige bijl voor het boomvellen; 6. Boomscheut voor de aankweking, ook ent genaamd; 7. Slanke twijg; 8. Fiets; 9. Wormvormige gedaante van een insekt; 10. Dicht bewoonde plaats met straten en pleinen; 11. Verblijfplaats voor vee; 12. Soort van gele aarde; 13. Ellende, gebrek; 14. Verdriet, pijn, smart; 15. Het doolen; 16. Stand der edelen; 17. Zeewier; 18. Lied voor één stem; 19. Paradijs; 20. Rivier in Duitsland; 21. Finale slot; 22. Vloeibaar vet; 23. Harde plek op de huid; 24. Echtgenote; 25. Bewoner van het oude Peru (Zuid-Amerika); 26. Eer bewijzen; 27. Niet roestend; 28. Overgebleven teken door knijpen veroorzaakt; 29. Voedsel tot zich nemen; 30. Leerstelsel; 31. Voorname vrouw; 32. Lichaamsdeel tussen been en dij; 33. Geestdriftige aanvalsgeest; 34. Heldendicht; 35. Rivier in Spanje; 36. Delfstof in onzuivere vorm; 37. Tijdperk van 100 jaar; 38. Water van alle kanten door land ingesloten; 39. Vloeistof om te schrijven; 40. Zoon van aartsvader Jakob; 41. Plaats; 42. Telwoord; 43. Tijdruimten van 60 min.; 44. Stad aan de Theems; 45. Tienpotig schaaldier met zijwaartse gang; 46. Stad in Nederland; 47. Oude schrijfwijze van het voegwoordje en; 48. Grappig; 49. Eerste kelner; 50. Slotwoord van gebeden.

			A	G	A			
			R	O	L			
			E	D	E			
A	R	E	■	E	■	E	E	D
G	O	D	E	L	I	E	V	E
A	L	E	■	I	■	R	A	L
			E	E	R			
			E	V	A			
			D	E	L			

Voor de juiste oplossing lees je ons volgend nummer.

ONZE TEST

GEEN KRUIM

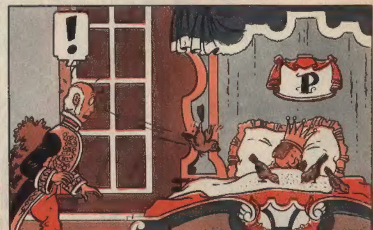
DE meeste jongens en meisjes hebben vitaliteit te over, er zijn er echter toch waar geen kruim genoeg in steekt, die tegenover alles veel te onverschillig staan en traag reageren.

	Ja	Neen
1. — Heb je altijd tijd genoeg ?	......	......
2. — Moet men je dikwijls herhalen dat het tijd is en je je moet reppen ?	......	......
3. — Moet men je het bevel geven je lessen te leren of je kleren op te bergen ?	......	......
4. — Verwijt men je soms je gebrek aan entoesiasme ?	......	......
5. — Ben je al moe vooraleer je met je werk begint ?	......	......
6. — Laat je moedeloos de armen hangen wanneer men van je een speciale inspanning vergt ?	......	......
7. — Ben je onverschillig en reageer je langzaam ?	......	......
8. — Laat je je met de stroom meedrijven ?	......	......
9. — Kan je geen opwinding, ijver of dynamisme verdragen ?	......	......
10. — Vind je het vermoeiend opgewonden mensen om je heen te zien ?	......	......
Totaal	......	......

Voor de juiste oplossing lees je ons volgend nummer.

DOOR WILLY VANDERSTEEN

Het Leven van
KAREL DE GROTE

TEKST VAN CHAD VARAH — TEKENINGEN VAN NORMAN WILLIAMS

TIJDENS zijn regering kon Karel de Grote, koning van de Franken, een uitgestrekt grondgebied veroveren. Hij deed heel veel voor de christene beschaving en werd, in het jaar 800, door de Paus tot keizer gekroond. In de eeuwige stad valt Karel de Grote een geestdriftig onthaal te beurt...

Later... Mijn zoon, morgen is het Kerstmis. Kom zoals de traditie het wil naar de heilige mis, gekleed in de Romeinse toga.

Graag !

Ere zij Karel !

Lang leve de keizer !

BRAVO !

DE SPOORPIRATEN

TEKST EN TEKENINGEN DOOR R. MACHEROT

Tot hun grote verwondering, ontdekken Minimum en Chloro een prachtig eiland met een weg die voor hen gemaakt schijnt...

De levensstandaard is hier buiten-gewoon hoog. Jullie kunnen dat trouwens zelf vaststellen ...

?

IK KOOP M'N KLEREN BIJ SATINETTE

(Wordt voortgezet.)

Je vindt Chlorophyl en Minimum grappig, maar heb je reeds het album «Chlorophyl en de S

IN HET KIELZOG VAN DE « BELGICA »

GASTON DE GERLACHE VERTREKT

Een recente foto van Gaston de Gerlache in uniform van officier van de Belgische Luchtmacht.

TOT de grote zuidpoolvorsers behoort de Belg Adrien de Gerlache. Hij was immers de eerste die het waagde aan boord van de « Belgica » aan de zuidpool te overwinteren. Dat was in de jaren 1897-1899. Met dit heroïek experiment leverde Adrien de Gerlache baanbrekend werk. Het is dank zij Adrien de Gerlache dat de eerste kaart van de zuidpool kon gemaakt worden. De volgende grote poolreizigers, zoals Scott, Charcot, Shackleton, Amundsen, Byrd en Paul-Emile Victor, konden zich van deze kaart bedienen.

GASTON, de zoon van Adrien de Gerlache, heeft thans de fakkel opgenomen. Hij zal inderdaad de volgende Belgische poolexpeditie, die vertrekt op het einde van dit jaar, leiden.

Gaston de Gerlache verwelkomde ons vriendelijk in zijn kantoor van de Belgische Poolexpeditie, en antwoordde bereidwillig op al de vragen die wij hem stelden.

— Wanneer vertrekt de expeditie en waarheen gaat ze?

— Wij vertrekken op 15 november a.s. uit de haven van Antwerpen met een Noorse boot van 650 ton, uitgerust voor de zeehondenvangst en tevens ijsbreker. Hij is niet groot, maar mooi, goed gebouwd en nieuw. Hij werd pas in februari jl. te water gelaten. Wij varen tot op 3.800 km voorbij Zuid-Afrika naar een punt van de kust van het Land van Queen Maud. Dit deel van het antarctisch kontinent is praktisch nog onbekend. Het werd slechts tweemaal overvlogen, in 1937 door een Noors piloot en in 1947 door Amerikaanse vliegtuigen. Wanneer men de twee luchtfoto's met elkaar vergelijkt, kan men vaststellen dat de kust zich sedert zes jaar absoluut niet heeft gewijzigd. Wij vestigen onze basis in een goed beschutte baai.

— Is uw expeditie uitgerust naar Amerikaanse of Franse metode?

— Voor de installatie van de basis gebruiken wij barakken van een Amerikaans type, bestaande uit demonteerbare, onbrandbare panelen, geïsoleerd tot 85 %. Ik kan u ook nog vertellen dat Paul-Emile Victor, de Franse poolvorser, onze technische raadgever is. Het spreekt dus vanzelf dat wij gebruik kunnen maken van de ondervindingen opgedaan door deze ontdekkingsreiziger. Bovendien mag u niet vergeten dat onze expeditie niet zo groots opgevat is dan sommige Amerikaanse. Dit wil echter niet zeggen dat wij niet over voldoende middelen zouden beschikken. Integendeel. Ziet u, toen mijn vader zijn expeditie uitrustte, moest hij kermissen organiseren en luchtdopen geven in een ballon. Wat dat betreft, worden wij verwend. De regering steunde onze onderneming en privaatindustrieën schonken rijkelijk, zodat wij over 40 miljoen frank beschikken om onze expeditie voor te bereiden. Wij hebben thans een Franse raadsman. Charcot, die een Franse poolexpeditie leidde, wendde zich tot mijn vader om hem met raad en daad bij te staan. Hier was het dus een Belg die zijn ondervinding in dienst stelde van een Franse expeditie. Thans is het net omgekeerd.

— Kan u ons iets vertellen over uw eigenlijk programma?

— Onze expeditie heeft plaats in het kader van het Internationaal Geofysisch jaar. Wij zullen vele meteorologische en geodesische waarnemingen doen. Op geografisch gebied is de streek waar wij naar toe gaan nog onbekend. Men weet b.v. nog heel weinig af over de bergketen, die zich in het binnenland over een lengte van 300 km uitstrekt. Wij zullen een expeditie van drie maanden in het binnenland ondernemen. Met rijtuigen op rupskettingen vertrekken wij van de kust tot aan de voet van de bergketen. Wij nemen sleden en honden mee. De eigenlijke exploratie van de bergen doen wij met de hulp van Groenlanders. Onze sleden zijn uit Noors hout vervaardigd. Een van mijn medewerkers is thans afgereisd om Groenlandse honden te gaan halen. Hij zal net op tijd terugkeren om met ons in te schepen.

— Wij hebben vernomen dat u een helikopter meeneemt, is dat juist?

— Ja, inderdaad. Een helikopter is ginds onontbeerlijk. Ik ben tot deze overtuiging gekomen tijdens de Franse expeditie in het Land van Adelie, geleid door kommandant Petit-Jean. Ik kan wel een vliegtuig, maar geen helikopter besturen. Ik zal echter mijn best doen om het in de kortst mogelijke tijd te leren. Wij nemen heel waarschijnlijk een Bill mee, echter niet zo'n grote als deze die door de Fransen werd gebruikt.

— U zei dus, dat er aan de zuidpool nog een uitgestrekt gebied totaal onbekend is

Gaston de Gerlache vertrouwde ons deze foto toe van twee grote exploratoren van de pool : Adrien de Gerlache (in het midden) en Jean Charcot (rechts).

Meneer VéWé in

NAAR DE ZUIDPOOL

De [illegible] ontdekkingsreiziger **Adrien de Gerlache, kommandant van de « Belgica », die het voor het eerst waagde zijn schip door het ijs te laten insluiten en dan de zuidpool te overwinteren.**

Dat zal de jongelui, die belust zijn op avonturen geweldig interesseren !

— Ja, best mogelijk, maar een expeditie naar de pool is in de eerste plaats een wetenschappelijke studie. Zo'n expeditie vergt een groot uithoudingsvermogen, een grote fysische en morele weerstand. Het is geen avontuurtje op het ijs ! Mag ik u in dit verband iets vertellen over Amundsen, een van de grootste poolreizigers ?

Roald Amundsen nam voor de eerste keer aan een poolexpeditie deel aan boord van de « Belgica ». Hij was nog maar 25 jaar en had tot dan toe als matroos op een zeehondensloep gevaren. Mijn vader was de eerste om de kwaliteiten van die jonge kerel te ontdekken. Heel vaak heeft hij mij volgende anekdote verteld : « Het was in de winter van 1898. Sedert weken was de « Belgica » vastgevroren in het ijs, hoge ijsblokken stapelden zich op en trachtten de romp van het schip te verpletteren. Het was de eerste keer dat mensen zich vrijwillig door het ijs lieten insluiten. De zenuwen van de bemanning werden op een harde proef gesteld. 's Nachts kwam de eerste stuurman van de « Belgica » naar mijn vader en signaleerde hem dat er zich, op enkele honderden meter van het schip, een vreemd fenomeen voordeed : een licht scheen in de richting van het schip te komen. Mijn vader keek naar dat geheimzinnig licht. Woonden er dan mensen aan de Zuidpool of was het misschien een andere ontdekkingsreiziger ? Wie dan wel ? Hij gaf bevel dat iemand er op uit moest gaan om dat licht van nabij te bekijken. De jonge Amundsen riep spontaan : « Ik ga ! ». Hij greep een stormlamp, sprong op het ijs en verdween in de nacht. Plotseling doofde het licht van zijn lantaarn uit. Iedereen vroeg zich angstig af of hij misschien in een kloof gevallen was ? Mijn vader maakte zich reeds klaar om hem te hulp te snellen als het licht opnieuw verscheen. Waarschijnlijk was het slechts gedurende enkele ogenblikken door een hoge ijsklomp verborgen geweest. Het licht van de lantaarn ging nu in de richting van dat mysterieuse schijnsel. Op het ogenblik dat de twee elkaar vervoegden, verdween een licht. Hetwelk ? Dat van Amundsen of het ander ? De angst had zich van de bemanning meester gemaakt en mijn vader trachtte tevergeefs zijn trouwe helpers gerust te stellen. Nu kwam het licht naar het schip toe en iemand riep : « Amundsen, ben jij het ? ». Geen antwoord. Er werd opnieuw geroepen en ditmaal zwaaide men het licht van boven naar onder. Was het Amundsen ? Er werden reeds allerlei dwaze veronderstellingen gemaakt als de eerste stuurman van de « Belgica » de hoge gestalte van de Noor herkende. Enkele ogenblikken later stond Amundsen terug aan dek. « Wel ? », vroeg mijn vader. Kalm en rustig gaf Amundsen de uitleg van het fenomeen : « Het was een blok fosforescente sneeuw, overdekt met algen. Door de drukking van het ijs steeg en daalde de blok voortdurend ». Amundsen gaf daar reeds een staaltje van zijn moed en koelbloedigheid. Dertien jaar later, op 14 december 1911, bereikte hij als eerste ontdekkingsreiziger de Zuidpool ».

HALLO, HALLO, HIER LUC VARENNE !

OVER TAFELTENNIS EN EEN KOMEET

EINDE april werd er veel gesproken over de komeet ontdekt door de Belgische sterrenkundigen Arend en Roland en ook naar de twee ontdekkers genoemd. Wat dat met de sport te maken heeft ? Interesseren onze sterrenkundigen zich misschien voor de sport of kijken onze sportslui in de sterren, om daarin de toekomst van de Belgische sport te lezen ? Moest dit laatste waar zijn, dan hoop ik voor hen dat ze ons gunstige voorspellingen

kunnen doen. Het wordt zo stilaan tijd ! Maar neen, daarover wou ik het eigenlijk niet hebben. Ik wou een en ander vertellen over de sterrenkundige Georges Roland. Wanneer er lezers zijn die veel belangstelling hebben voor tafeltennis, dan hebben ze de naam van deze geleerde beslist reeds ontmoet en dan weten ze misschien ook dat Ghislaine Roland, de vrouw van de sterrenkundige, een flinke kampioene is. Wil je nadere bijzonderheden ? Zij hebben samen zo wat 148 internationale matchen gespeeld en niet minder dan een en twintig maal de titel van kampioen van België in de wacht gesleept. Naar ik laatst heb vernomen, moesten zij hun appartement vergroten om de ontelbare trofeeën, die ze verzamelden, een plaatsje te kunnen geven. Zulk een sportief echtpaar is niet alledaags, maar toch kunnen wij er nog enkele citeren en wel in de tennissport.

Er was het echtpaar Borman in 1911 en 1912 en er waren de Washers in 1923.

Ghislaine en Georges, de prachtige tafeltenniskampioenen, ontmoetten elkaar toen ze nog zeer jong waren. Ze zijn alle twee afkomstig van Chimay. De moeder en de zuster van Ghislaine waren hartstochtelijke pingpongspeelsters en van hen kreeg Ghislaine les tot ze haar man, die tevens haar leraar zou zijn, ontmoette. Zij maakte verbazend snelle vorderingen en weldra waagden zij zich samen aan grote matchen. Zij trouwden en oogsten samen de ene overwinning na de andere. Intussen benijdden zij echter de tennisspelers... Ze begonnen te oefenen en het duurde niet lang of zij werden ook in deze moeilijke en elegante sport zeer knap. Maar om goed tennis te spelen, moet men heel veel tijd hebben en dat had Georges Roland beslist niet. Hij was sterrenkundige en moest lange reeksen ingewikkelde berekeningen maken.

Zijn beroep nam hem zozeer in beslag, dat er om tennis te spelen helaas geen tijd bleef. Het is onmogelijk al de prijzen op te sommen door de familie Roland

gewonnen. Wij herinneren er echter aan, dat Roland en Ghislaine nog steeds de eerste tafeltennisspelers van ons land zijn en dat zij de zilveren medaille voor sportverdienste hebben gekregen.

Dit is de uitleg van onze titel. Is het niet prettig te weten dat een sterrenkundige, die men meestal voorstelt als een strenge zeer geleerde ouwe heer, kampioen van tafeltennis is !

SAN CYLINDRO

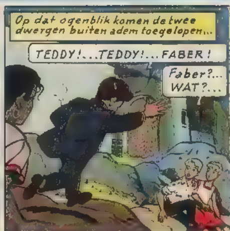

HET GEHEIM VA

Een nieuw avontuur van Pom en Teddy met tekst en tekeningen van Fr. Craenhals.

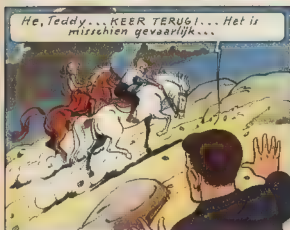

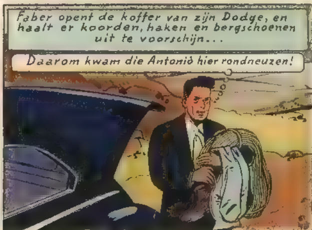

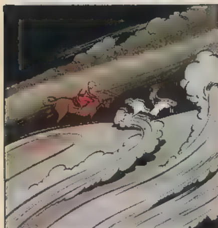
N BALIBACH

Puck en Rosita zagen een auto voorbijrazen en herkenden de chauffeur...

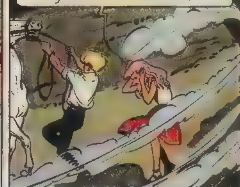

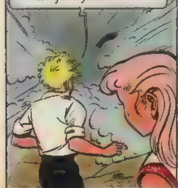

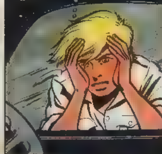

(Wordt voortgezet)

Je houdt van mooie en spannende geschiedenissen en daarom lees je het album « De Avonturen van Pom en Teddy ».

de GOLIATH 1100

Ik had Walter niet verwittigd van mijn komst en de wagen aan de overkant van de straat geparkeerd. Vierklauwens kwam m'n jonge vriend de trap afgestormd.

— Dag! riep hij luidruchtig. Het is lang geleden dat ik je nog heb gezien. Ben je te voet?

— Ja, dat zie je toch...

— Dat geeft niets! Dan lopen we samen een eindje en kunnen wat praten. Kom, wij gaan aan de overkant van de straat. Daar is er meer zon...

— He, zei Walter, die wagen ziet men niet zoveel! en hij wees naar de Goliath. Het is waar dat onze automobilisten niet zoveel houden van een tweetaktmotor. Die carrosserie is anders wel mooi. Een beetje te massief misschien, maar wel komfortabel, goed getekend. De radiatorrooster is zeer elegant.

Walter bekeek die radiatorrooster nogmaals aandachtig en riep dan uit:

— Maar dat is de nieuwe Goliath 1100, waarover ik in de dagbladen gelezen heb!

Die Goliath is uitgerust met een viertaktmotor, heeft vier cylinders en is afgekoeld met water. Hoe jammer dat de eigenaar niet in de buurt is, anders zou ik hem vragen de motorkap op te lichten...

Toen kon ik mij niet meer goed houden en schaterde het uit.

— Neen, zei Walter ernstig, dat zijn geen grappen, hoor! Je parkeert hier een mooie, nieuwe wagen en je doet net alsof je een arme, ongelukkige voetganger bent! Wel, zou je de motorkap niet eens oplichten?

— De nieuwe motor 1100 cm3 is interessant, zuiver, goed getekend, makkelijk bereikbaar en modern. Het is een flat-four, afgekoeld met water, dus supervierkant met de ventielkleppen bovenaan. Deze motor ontwikkelt 40 PK. en maakt 4.250 omwindingen per minuut voor een compressie van 7,3 tot 1. De gebruikte legeringen zijn licht, zodat heel het motorblok niet meer dan 89 kg weegt. De acceleraties zijn goed, het verbruik speciaal bestudeerd om met een normale snelheid zo goedkoop mogelijk te rijden.

— Enne... kân dat wagentje ook rijden? vroeg Walter schalks.

Wij sloegen de motorkap toe en stapten in. In de stad konden wij ons er van overtuigen dat de derde versnelling zeer interessant is. Wij verlieten de drukke grootstad en namen de autosnelweg naar Antwerpen toe. Walter nam de chronometer in de hand.

— Haal er nu maar de maximum snelheid uit, zei hij.

Ik trapte op het gaspedaal en heel vlug steeg de wijzer van de snelheidsmeter tot 130 en ging er zelfs iets over. De motor ronkte zacht en wij konden deze snelheid makkelijk aanhouden.

— Dit is in werkelijkheid 120 km per uur, zei Walter na een tijdje. Stop nu even om de acceleraties op de proef te stellen.

Ik stopte dus eerst om daarna de drie eerste versnellingen te proberen en een werkelijke snelheid van 100 km per uur te bereiken. Walter, die geen oog had afgeslagen van de chronometer, wist mij te vertellen dat wij de 100 km bereikt hadden in 23 sekonden. Een mooi resultaat! Ik nam een scherpe bocht en zocht een smalle weg, die erg slingerde. De wagen gedroeg zich uiterst goed en Walter scheen tevreden over ons experiment.

— Heb je nog een of andere kritiek?

— Niet veel! Enkele reakties in het stuur op zeer slechte weg en enkele schokken wanneer men te heftig remt.

— Waaraan wijt je dat?

— Aan de perfektie van het evenwicht in de voorwielen.

— De suspensie lijkt mij gelukkig. Niet te zacht en toch komfortabel. En de versnellingsdoos?

— Uitstekend! De synchronisatie van de vier versnellingen is puik en de derde versnelling is werkelijk merkwaardig. De versnellingshefboom is een beetje stijf.

— De zichtbaarheid is zeer goed, de zetels echt knus, alhoewel je achteraan niet zoveel plaats hebt voor je benen, vooral als de voorzetels een beetje te ver naar achter geschoven worden.

Wij reden nog enkele minuten zwijgend voort, dan zei Walter:

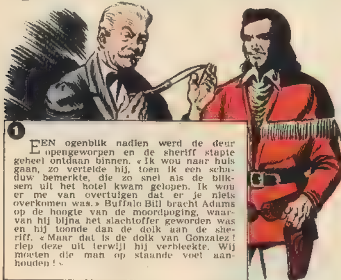
— Kom, nu maar weer naar huis! Ik ben er van overtuigd dat de redaktie op je artikel wacht om het volgend nummer van « Kuifje » persklaar te maken.

Het Spook van de PRAIRIE

Op de dolk, waarmee men hem wou vermoorden, herkende Buffalo Bill de initialen van Gonzalez...

Gonzalez verdachte nr 1

1

EEN ogenblik nadien werd de deur opengeworpen en de sheriff stapte geheel ontdaan binnen. « Ik wou naar huis gaan, zo vertelde hij, toen ik een schaduw bemerkte, die zo snel als de bliksem uit het hotel kwam gelopen. Ik wou er me van overtuigen dat er je niets overkomen was. » Buffalo Bill bracht Adams op de hoogte van de moordpoging, waarvan hij bijna het slachtoffer geworden was en hij toonde dan de dolk aan de sheriff. « Maar dat is de dolk van Gonzalez ! riep deze uit terwijl hij verbleekte. Wij moeten die man op staande voet aanhouden ! »

2

NEEN, sheriff, geloof me het is beter daarmee nog wat te wachten ! antwoordde Cody. Ik heb een ander plan. » Hij had echter niet de tijd dit plan uiteen te zetten, want de nachtelijke stilte werd plotseling verbroken door een schot. Het kwam van de kant van de stallen en onmiddellijk daarna riep iemand hartverscheurend om hulp. « Vlug ! We gaan kijken wat er daar gaande is ! riep Buffalo Bill en stormde de trap af. Ik herken de stem van Gonzalez ! »

3

HET was inderdaad de Mexikaan die om hulp had geroepen. Cody, Hickok en de sheriff vonden hem vlak bij de stallen, de rokende revolver nog in de hand. Met bevende stem vertelde hij, dat hij de slaap niet had kunnen vinden en een paar keer langs de stallen op en neer had gewandeld. Hij had toen een man betrapt op het ogenblik dat deze de stijgbeugels van het paard van Buffalo Bill doorsneed. « Toen ik naderde vluchtte de onbekende. Ik loste een schot en riep om hulp. » Zonder zelfs het einde van dit verhaal af te wachten naderde Cody zijn paard. De stijgbeugel was inderdaad doorgesneden. Toen hij terug bij de groep kwam, werd de Mexikaan hardhandig aangepakt door de sheriff. Cody begreep dat Gonzalez in de ogen van de sheriff schuldig was. Hij wilde echter niet dat deze Mexikaan zou aangehouden worden. Voor het welslagen van zijn plan was het inderdaad nodig, dat de Mexikaan nog een tijdlang op vrije voeten bleef.

4

KOM, zei Cody op verzoenende toon, ik ben er van overtuigd dat señor Gonzalez niet in deze zaak betrokken is. Zijn aanwezigheid hier is verklaarbaar en het is toch mogelijk dat men zijn dolk gestolen heeft. » Adams was daar alles behalve van overtuigd, maar gaf brommend toe. Gebroken door de vermoeienissen en de emoties, gingen zij naar hun kamer. De volgende dag vroeg Cody aan Gonzalez zijn knecht op inlichtingen uit te sturen bij de Appachen van de streek. « Wij moeten de datum van de volgende verschijning van de grote sachem kennen, zei hij, dan kunnen we handelen ! Tot op die dag moeten wij geduld oefenen. » Gonzalez beloofde al het nodige te doen en hield woord, want reeds in de namiddag van diezelfde dag verdween de knecht spoorloos. Een week verliep...

5

OP een morgen als Cody zijn hotel verliet, kwam er een Mexikaan omzichtig op hem toegelopen en fluisterde : « Señor Cody, volg me ! Alonzo, de knecht van señor Gonzalez, heeft een boodschap voor u ! » Het kon een valstrik wezen, maar Buffalo Bill aarzelde geen ogenblik. Hij volgde de onbekende bode...

24
6

(Wordt voortgezet.)

De blanke tove

EEN VERHAAL VAN F. D'ORGEVAL GEIL

BUTCHER, die man sprak dus over de blanke tovenaar, d.w.z. over mij, zei Robert Estombe.

De Oostenrijker knikte bevestigend.

— Heeft hij je niets anders gezegd?

— Neen, niet veel. Wij hebben over koetjes en kalfjes gepraat. Hij gaf me echter zijn naam.

Robert keek op.

— Hij gaf je zijn naam? Hoe heet hij dan?

— Simonet, Michel Simonet. Ken je hem?

— Neen! antwoordde de man, die na een plotselinge en hevige ontroering zijn kalmte terugvond. En hoe oud was die man ongeveer?

— Ik schat hem vier en twintig, ten hoogste vijf en twintig!

— Ha!

Butcher, die zijn vriend niet wou hinderen en niet tot een vertrouwelijke mededeling wenste te dwingen, keek de andere kant uit en tokkelde verstrooid een mars op de rand van zijn glas. Hij was nu reeds dertig jaar in de kolonie en had heel wat mensenkennis opgedaan. Hij wist ook dat de meest zwijgzamen af en toe hun hart moeten luchten. Toen Robert Estombe op stille, neutrale toon begon te vertellen, maakte hij geen enkele beweging, deed niets om hem aan te moedigen en ook niets om hem het zwijgen op te leggen.

— Ik heb je daareven belogen, zei Robert, toen ik beweerde dat ik die jongeman niet kende. Beslist! Het is nu reeds lang geleden dat ik hem nog gezien heb. Hij was nog een kind toen ik hem voor het laatst ontmoette. In die tijd woonde ik in Frankrijk en was de vennoot van zijn vader.

Hij onderbrak even om aan het glas te nippen, dat zijn gastheer opnieuw gevuld had. Hij leunde achterover in zijn zetel en vervolgde:

— Mijn vennoot, neen eigenlijk is dit niet helemaal juist. Hij was meer dan dat. Hij was mijn vriend. Wij hadden samen een kleine fabriek en wij maakten goede zaken. Wij hadden nooit ruzie gemaakt tot mijn vriend plotseling veranderde. In het begin was deze verandering haast niet merkbaar, en ik hechtte er weinig belang aan. Wij kibbelden om kleinigheden. Onze twist begon altijd om kleinigheden, de moeite niet om over te praten en ik zal daarover dan ook niet uitwijden. Ik moet je nochtans zeggen dat mijn geduld ten einde was, toen dit spelletje een jaar had geduurd. Ik stelde Simonet voor ons kontrakt te breken. Deze beslissing scheen hem zeer aan-

naar

USTREERD DOOR R. REDING

genaam. Hij kon zijn vreugde daarover niet verbergen en van op dit ogenblik begon ik klaar te zien in zijn spel. Ten rechte of ten onrechte, stelde ik mij „voor dat hij mij het leven onmogelijk wou maken om zodoende de aandelen, welke ik in de zaak had, tegen een spotprijs te kunnen opkopen. Toen wij de voorwaarden bespraken tegen dewelke ik mijn aandelen zou afstaan, kwamen wij niet tot een akkoord en de zaken gingen voort zoals in het verleden, met dit verschil echter dat wij geen woord meer wisselden wanneer dit niet hoogst noodzakelijk was. Toen hij er in slaagde het personeel tegen mij op [illegible] hitsen, liep de kelk over. Mijn vroegere vriend beschuldigde er mij van klandestien akkoorden af te sluiten met onze leveranciers en onze klanten, en aldus onder de mantel een mooie winst op te strijken. Toen ik daarvan hoorde, zei ik tot Simonet : « Wij brengen de zaken voor het gerecht ! Je hebt het gewild ». Indien ik steeds mijn kalmte had kunnen bewaren, zou alles misschien nog goed zijn afgelopen, maar dat is zeer moeilijk wanneer men je zo zeer in je eer kwetst. Ik kon die nacht geen oog dicht doen en was de volgende morgen, toen ik naar de fabriek ging, doodop van zenuwen. Ik had besloten dat het tussen Simonet en mij tot een algemene en definitieve uiteenzetting moest komen. Het ongeluk wilde dat hij vroeger naar de fabriek was gegaan dan ik. De fabriek lag aan een stroom en ik vond Simonet aan de stuwdam, stroomopwaarts op een klein eind van onze fabriek gebouwd. Wij waren alleen en weldra waren wij in een heftige diskussie gewikkeld. Wij waren beiden zo opgewonden dat wij tot handtastelijkheden overgingen. Begon hij eerst ? Was ik het ? Dat weet ik niet meer. Ik was groter en sterker dan Simonet. Ik zou hem gemakkelijk overmeesterd hebben, maar hij sloeg mij al dadelijk hard in het gezicht. Razend van woede verloor ik iedere zelfkontrole. Ik stortte mij op hem en wierp hem achterover. Hij verloor het evenwicht op een zeer ongelukkige wijze en viel in de bergstroom, die tien meter lager gelegen was dan de plaats waarop wij stonden.

— Was hij dood ? vroeg Butcher.

Robert Estombe zuchtte.

— Ik weet het niet, zei hij met doffe stem. Ik weet het niet... Ondanks alle opsporingen vonden wij zijn lichaam niet. Je kan wel raden wat er nadien geschiedde. Ik vertelde je toch reeds dat hij het personeel tegen mij had opgehitst ? Bovendien vond men tussen mijn persoonlijke papieren enkele dokumenten waaruit bleek dat ik mij had willen meester maken van heel de zaak. Die dokumenten waren mij onbekend en hoe ze tussen mijn papieren verzeild geraakten, weet ik thans nog steeds niet. Van op dit ogenblik voelde ik dat ik verloren was. Wat in werkelijkheid een tragisch toeval was, werd in de ogen van de justitie een moord met voorbedachte rade. Er waren echter verzachtende omstandigheden. Ik slaagde er in mijn hoofd te redden, maar werd veroordeeld tot twintig jaar dwangarbeid.

— Die je niet hebt gedaan ?

— Ik heb er tien gedaan, toen ben ik ontvlucht. Nu weet je alles, Butcher. Indien je lust hebt om mij uit te leveren aan de jonge Simonet, ga je gang !

De andere haalde slechts de schouders op.

— Zeg toch niet zulke dwaasheden ! Wij zijn toch vrienden ! Ik vraag mij echter af hoe de zoon van je vroegere vennoot er in slaagde je spoor te vinden ? Wij zijn hier zo ver van Frankrijk...

— Een ding staat vast : hij heeft mijn spoor gevonden ! Wat wenst hij ? Zou hij persoonlijk wraak willen nemen of wil hij de politie op mijn hielen zenden ?

— Alles is mogelijk ! antwoordde Butcher met een knikje.

— Dan, ware het misschien best dat wij elkaar voor een tijdje niet meer zien.

— Misschien, maar Simonet kent je naam niet en met je baard zie je er wellicht heel anders uit dan zoveel jaren geleden.

Robert Estombe wreef met de hand over het voorhoofd.

— Ja, maar vergeet het litteken niet dat ik heb sedert mijn jeugd. Daaraan kan hij mij herkennen !

— Dat is niet eens zeker en bovendien, beste vriend, is het woud zeer uitgestrekt.

— Ja, zeer uitgestrekt en gulhartig voor diegenen die geleerd hebben in het woud te leven.

Robert Estombe stond op en voegde er aan toe :

— Het is daarom, vriend, dat ik [illegible] thans voor onbepaalde tijd vaarwel zeg. Ik roei de stroom op en ga mij veel verder installeren. Ik zal trachten geen enkel spoor achter te laten.

Estombe en Butcher keken elkaar geruime tijd ontroerd aan. Het harde leven dat zij nu sedert zolang sleten had hen beslist niet overgevoelig gemaakt... Thans echter was hun keel toegesnoerd. Zij hadden mekaar regelmatig ontmoet en hadden dan herinneringen kunnen ophalen uit hun jeugd en plannen gemaakt voor de toekomst. Als ze bij elkaar waren, hadden ze de indruk dat de brug naar de beschaafde wereld nog niet helemaal voor hen was afgesneden. Ze waren sedert vele jaren trouwe vrienden en het speet hen dat ze elkaar nu voor een tijd niet meer zouden zien.

— Goede reis, zei Butcher en schudde zijn vriend lang de hand. Tot spoedig, naar ik hoop !

De nacht zou weldra invallen en Robert Estombe wekte de twee inboorlingen, die hem zeer genegen waren. Samen liepen ze in de richting van het woud...

★

ZES dagen marsjeerden zij reeds. De twee inboorlingen keken mekaar aan, ze kwamen nu op een onbekend en vijandig grondgebied en ze voelden er niet veel voor zich daar te wagen.

— Wij kunnen niet meer verder ! zei een van beiden.

— Willen jullie mij hier alleen laten ?

Ze haalden de schouders op.

— Hebben jullie schrik ? Wij zijn goed gewapend !

Om hen wat moed in te pompen, greep Robert Estombe zijn karabijn en schoot in de lucht. Een heleboel apen en ook andere dieren vluchtten hals over kop. Toen bleven de drie mannen als aan de grond genageld staan van verbazing. Vlak bij knalde een tweede schot.

— Stilte ! gebood Robert.

Een dof, geritmeerd en melodieus geroffel drong nu tot hen door.

— Dat is een tamtam ! zei een van de dragers.

—De tamtam van de Balikas ! zei de ander. De Balikas zijn op het oorlogspad. Ze zijn twistziek en boosaardig.

Robert Estombe keek zijn laders na, inspekteerde de omgeving en had reeds de richting gevonden waarin ze moesten verder marsjeren.

— Kom, zei hij, hierlangs ! Maar stil ! En zorg er voor jullie niet te laten zien.

Zij liepen dwars over een soort van open plek, waarin lage doornstruiken stonden met in het midden een kleine verwrongen kokosboom. Het tamtamgeroffel klonk eerst luider en verstilde dan eensklaps. Te midden van deze stilte hoorde men geschreeuw. Twee schoten weerklonken ongeveer gelijktijdig en aan de rand van het bos verschenen vier mannen, die in hun richting liepen. Een van hen, makkelijk herkenbaar aan zijn pak, was een Blanke. Achter die vier stormden een dozijn krijgers. Enkele van hen zwaaiden met vuurwapens, de anderen met assegaaien.

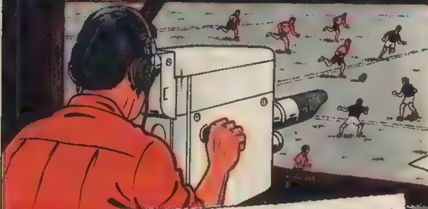
— Neerliggen en dekking zoeken ! beval Robert.

Op minder dan honderd meter, een beetje lager gelegen dan de plaats waar zij verborgen zaten, bereikte de helse achtervolging haar hoogtepunt. Men kon het de vluchtelingen aanzien dat zij reeds geruime tijd liepen, want zij waren een inzinking nabij. Van minuut tot minuut wonnen de achtervolgers veld. Plotseling draaide de Blanke zich om en schoot. Hij raakte echter niemand. Hij wierp zich in een gracht en zijn gezellen deden hetzelfde. De Balikas stieten een triomfantelijke oorlogskreet uit en gingen ten aanval over.

(VERVOLG OP BLZ 30.)

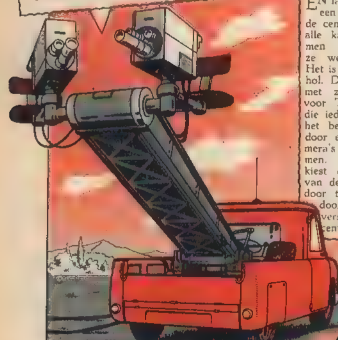
DE TELEVISIE

T.V. UITZENDINGEN

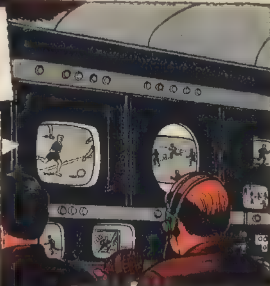

GOAL ! Duizenden voetballiefhebbers juichen hun vedetten toe. Boven op het dak van de tribune heeft de televisie haar camera's opgesteld en de cameramen volgen onverstoorbaar heel de voetbalmatch met hun lenzen. Ze hebben er zelfs een van een heel speciale soort : de zoomlens, zoals de Amerikanen en Engelsen die noemen en waarmee ze automatische travellings kunnen maken van een algemeen plan van het voetbalveld naar een close-up van een speler of van de voetbal zelf !

EN is daarmee alles gezegd ? Neen, voor de T.V.-reportages beschikt men ook over pick-up-wagens, die uitgerust zijn met een beweeg- en richtbare brug van ongeveer 12 meter lengte. Aan het uiteinde bevindt zich een klein platform, waarop twee camera's aangebracht zijn. De Britse commerciele televisie beschikt over een dergelijke uitrusting die aan een giraffe doet denken.

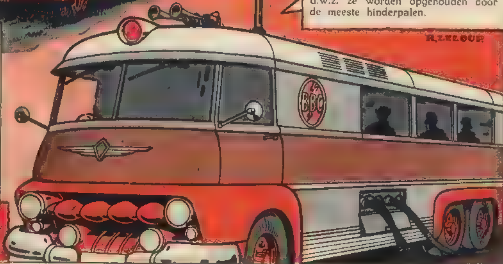
EN laten wij nu eens een kijkje nemen in de centrale car, waar alle kabels samenkomen en van waar ze weer vertrekken. Het is een echt toverhol. De realisator zit met zijn assistenten voor T.V. - schermen, die ieder voortdurend het beeld geven dat door elk van de camera's wordt opgenomen. De realisator kiest dan het beste van deze beelden om door te zenden. Het doorgezonden beeld verschijnt op 'n centraal scherm.

NU moeten de golven van de car doorgezonden worden naar de zender die ze zal versterken en verbeteren alvorens ze uit te stralen. Op het dak van de Britse T.V.-cars bevindt zich een parabolische antenne, die gericht wordt naar het zendstation waar een dergelijke antenne de uitgezonden signalen opvangt. Deze twee antennes moeten elkaar kunnen « zien », want de korte T.V.-golven hebben slechts een optische draagwijdte, d.w.z. ze worden opgehouden door de meeste hinderpalen.

WAT gedaan wanneer men geen luchtrelais kan gebruiken ? Wel, dan gebruikt men een coaxiale kabel. Deze geleider, die veel verschilt van de gewone telefoonkabels, brengt de golven door op koperen draden, die in beweegbare buizen door een isolerend gas beschermd worden.

Twee Amerikanen, Lloyd Espenschied en Herman Affel, eisen het vaderschap van deze uitvinding op.

(Wordt voortgezet.)

Onze vrienden geraakten levend uit de woestijn, maar uitstel is geen aftel : de dood wacht hen...

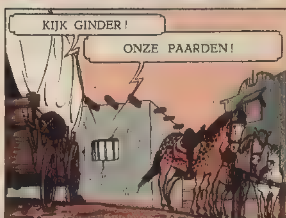

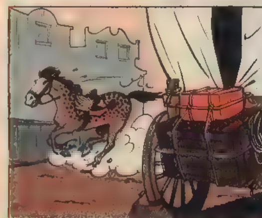

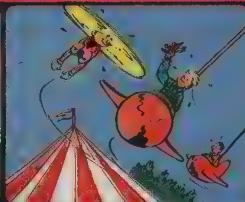

(Wordt voortgezet.)

nze tekenfilm voor alle jongens van

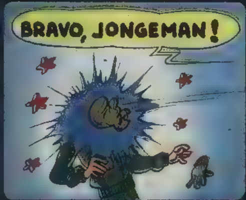

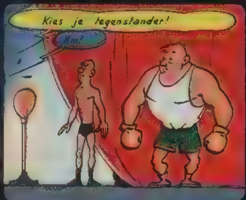

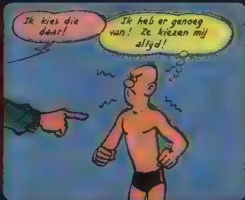

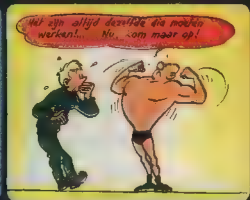

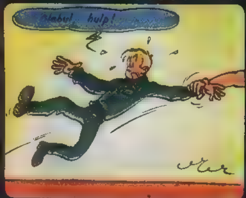

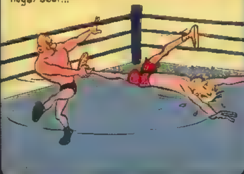

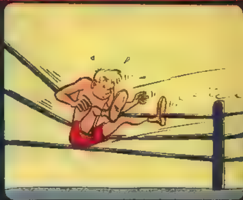

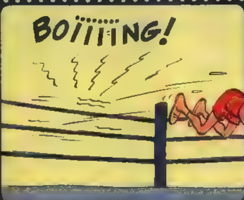

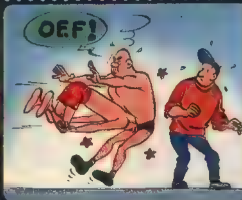
7 tot 77 jaar en... de anderen!

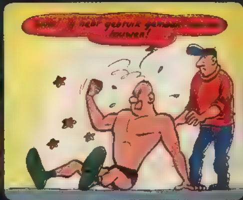

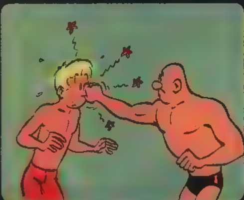

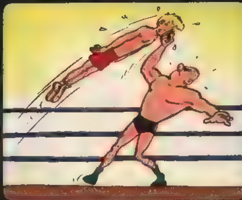

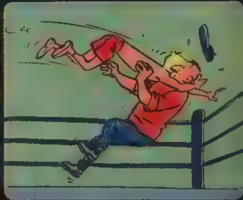

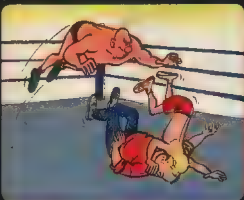

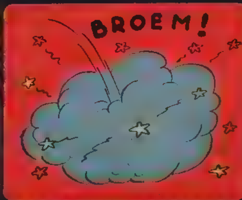

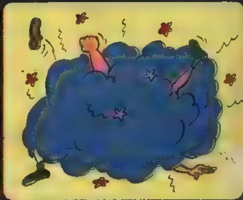

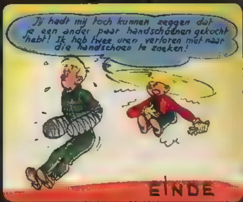

DE LACHENDE ZEEHOND

OOK EEN ZEEHOND KAN LACHEN! HIJ KAN ZELFS DE MENS UITLACHEN EN DAARBIJ BLINKEN Z'N OGEN VAN PRET. DEZE GRAPPIGE KIEKJES WERDEN OP EEN MOOIE LENTEDAG OPGENOMEN DOOR DE SCANDINAAF GUNNAR CORNELIUS

MEN beleeft af en toe toch een goed moment in de Zoo. Vooral als de mensen zich rond mijn zwembad verdringen om me te bekijken, is het leuk. Hé, wat voert die in het schild? Hij klautert over de afsluiting. Ik wou dat hij in het water viel. Jongens, jongens, wat 'n pret!

WAT? Hij heeft zich zoveel moeite gegeven om me doorheen dat zwart doosje met een vissenoog te kunnen bekijken? Mensen zijn toch rare dieren!... Ik zal nooit snappen waarom zij het leven zó ingewikkeld willen maken! Gek!

HET leven van een zeehond, opgesloten in een dierentuin, is niet altijd grappig. Het kan je ook wel eens gaan vervelen. Een plasje water, niks anders dan een plasje water en alle dagen vis op tafel! Om met wijdopen mond te geeuwen...

ZE kunnen doen wat ze willen, het raakt mijn koude huid niet! Ik ga me een poosje zonnen... Nou ja, ik weet het, een cementen rots is minder aangenaam dan een groot stuk ijs dat gezapig op de groene golven van de IJszee wiegt en waarrond een hele zwerm vissen spelen... Maar, een zeehond kan niet op z'n eentje naar huis terugkeren; hij moet zich wijselijk tevreden stellen met wat hij heeft...

KUIFJE VERTELT :

DE MOOISTE STAD AAN DE RIJN

TIJDENS de jongste jaren is de Rijnlandse stad Bonn vooral bekend door het feit dat de Westduitse regering er zich heeft gevestigd en er allerlei belangrijke politieke ontmoetingen en vergaderingen doorgaan, die Bon haast dagelijks op de frontpaginas van de kranten brengen.

Maar vóór de oorlog, en in vroegere eeuwen, was Bonn eveneens een van de belangrijkste Europese steden. In de Middeleeuwen maakten de Keulse keurvorsten - aartsbisschoppen van Bonn een kultuurcentrum door er hun residentie te vestigen.

Later kreeg Bonn een universiteit, die tot een van de voornaamste Duitse hogescholen is uitgegroeid en voor de oorlog niet minder dan vijf duizend studenten telde.

De Rijnstad bezit eveneens het grootste dierkundig museum van het continent. Maar spijt dit alles is Bonn nog het best bekend als geboortestad van Ludwig van Beethoven, een van de grootste musici van alle tijden. Ieder jaar wordt er nog een glansrijk Beethoven-festival gegeven dat muziekliefhebbers uit alle werelddelen doet samenstromen naar de kleine stad aan de Rijn. De benaming « kleine » stad zal je misschien doen opkijken.

Alhoewel de Duitse regering er bijna sedert tien jaar is gevestigd, evenals het parlement en de gezantschappen, telt Bonn maar een goede 100.000 inwoners en heeft zijn karakter van kleine provinciestad niet verloren. Wie het Rijnland beter wil leren kennen, moet zich maar naar Bonn begeven, want van daar uit kan men heerlijke uitstapjes ondernemen.

BIJ DE FOTO'S

1. — Op een van de stille stadpleintjes verrijst het standbeeld van de doof geworden geniale musicus Ludwig van Beethoven.

2. — In deze woning werd de componist van de IX en zovele andere heerlijke symfonieën geboren.

3. — In het centrum van de stad treft men dit stemmig stadhuis aan.

Polochon in de Pampas

EEN VERHAAL AANGEBODEN DOOR GOVERNOR

GETEKEND DOOR

(Wordt voortgezet.)

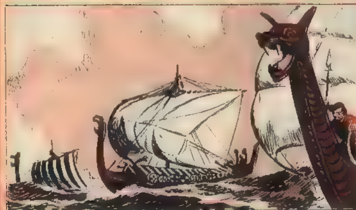
KUIFJE vertelt je...

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS — GEÏLLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

DE VIKINGS KOMEN !

IN het noorden van Europa, in Denemarken, Zweden en Noorwegen of de Scandinavische landen, woonden de « Mannen van het Noorden » of Noormannen. Op zekere dag vonden ze dat hun land te eng werd en ze trokken er op uit om de wereld te veroveren. Zij kwamen niet over land, maar over zee met hun slanke, snelle snekken met rijkversierde boeg en brede zeilen. Zij waren ervaren zeelui en vandaar ook hun naam « koningen van de zee » of Vikings (ook Wikings).

1. - ZE WAREN OVERAL

HET was in de IX° eeuw dat de Noormannen naar Europa afzakten. Ze zeilden langsheen de kusten en voeren de stromen en rivieren op tot diep in het binnenland. Ze organiseerden plundertochten in Engeland, Frankrijk, Germanië, Spanje, Italië, Rusland, Azië, Afrika, IJsland, Groenland en zelfs in Amerika. Met één woord : zij waren overal. En waar zij opdoken, was het niet pluis...

2. - DE VESTING VAN LOVEN

DE Vikings drongen onze gewesten binnen langs de Schelde, de Rupel en de Dijle. Zij bouwden een versterkte vesting op de plaats die « Loven », Leuven, heette en vandaar zwermden zij in heel Lotharingen uit, belust op harde gevechten en rijke buit. Boudewijn met de IJzeren Arm, graaf van Vlaanderen, verdedigde zijn bezit hardnekkig en ten slotte kwam Arnulf van Karinthië, koning van Germanië, kleinzoon van Lodewijk de Duitser, te hulp. Hij viel op 1 september 891 de vesting van Loven aan en overwon de Noormannen na een verwoede strijd. De Vikings bliezen de aftocht maar veel puinen bleven achter...

3. - ZIJ BELEGERDEN PARIJS

VIER keren belegerden de Noormannen Parijs, toen nog maar klein, en de vierde belegering duurde meer dan een jaar. In 886 kwam Karel de Dikke de belegerden te hulp. In plaats echter van de strijd aan te binden tegen de Vikings, betaalde hij hen 700 zilveren ponden en leverde hen Bourgondië uit. Deze zet op het schaakbord bleek niet zo gelukkig, want het kostte hem zijn kroon. De Vikings echter vaarden er wel bij, want in 911 was de Karolinger, Karel de Eenvoudige, verplicht hen heel het gebied van de Neder-Seine af te staan. Deze gouw werd Normandië, naam afgeleid van Noorman.

4. - VIER KRONEN

DE Denen vielen Engeland binnen, maar werden teruggeroepen door Alfred de Grote, koning van Wessex, die zijn hele leven tegen de Vikings streed. Deze laatsten gaven het niet op, telkens kwamen zij terug en ten slotte gelukte hun opzet. Knoet (of Kanoet) reeds koning van Denemarken, Noorwegen en Zweden, kon ook de kroon van Engeland op het hoofd zetten. Hij werd Knoet de Grote. Pas Edward de Belijder kon in 1043 het gezag van de Angel-Saksers herstellen.

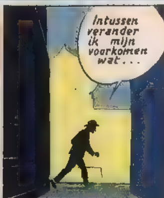
5. - ITALIE EN SICILIE

IN de IX° eeuw reeds doken de Noormannen in Italië op. Hun chef, Hastings, belegerde het stadje Luna, maar raakte er niet in. Ten slotte gaf hij de bisschop van Luna deze boodschap : « Hastings bekeerde zich vooraleer hij stierf. Begraaf hem in je kerk ». De bisschop stemde toe. Nauwelijks was de dode in de kerk of hij stond op, doodde de bisschop en nam de stad in. In de XI° eeuw stichtte de Viking, Robert Guiscard, het koninkrijk Sicilië. Men noemt hem de grondlegger van het Italiaans rijk van de Noormannen.

DE MUUR VAN

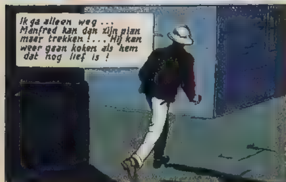
TEKST EN TEKENINGEN DOOR ALBERT WEINBERG

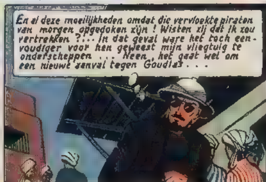

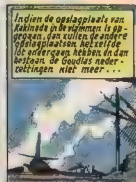

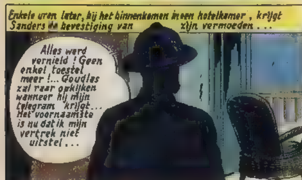

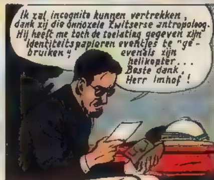

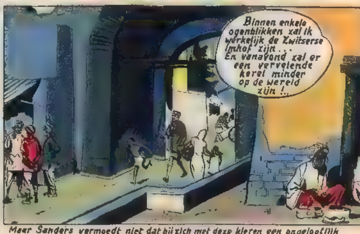

Maar Sanders vermoedt niet dat hij zich met deze kleren een ongelooflijk avontuur zal op de hals halen!...

DE STILTE

In de menigte welke naar de brand van de opslagplaats kijkt, herkent Sanders zijn oude vijand : Dan.

In de late namiddag ontmoet Cartier zijn vriend Dan aan boord van de « Montcalm » . . .

Had ik maar geweten dat ik je hier zou teruggezien hebben !

Ik zou graag enkele bijzonderheden willen krijgen aangaande de aanval van de geluidloze piraten ... Kan je mij een getrouwe beschrijving geven van hun toestellen ?

Haha ! Als ik je goed begrepen heb, wil je detektief spelen ! Wel, ik zal je nieuwsgierigheid voldoen . Zet je even, want het is een lang verhaal ...

De piraten hebben ons een goede dienst bewezen met het vernielen van die opslagplaats ! Ze hebben eveneens het toestel vernietigd dat Baldane moest gebruiken !

Natuurlijk ! En ik vind die haast van de Goudlas normaal, gezien de machteloosheid van de overheid ! Zijn maatschappij kan het bankroet niet meer vermijden !

Maar dat is nog geen wettiging voor het gebruiken van deze metode ! De professor ontvoeren om hem opnieuw op te sluiten, waarschijnlijk om hem te verplichten een afweerwapen te vinden ...

Dát moeten wij beletten ! Wij moeten de professor terugvinden en bevrijden, alvorens Baldane in zijn opzet is geslaagd ! Zijn vertrek is, God zij dank, vertraagd ... Ik heb zo pas vernomen dat heel het net werd vernield .

Maar wat is jouw opinie aangaande die piratenmachines ?

Ik geloof dat de piraten ultra-golven gebruiken en cosmische stralen om de vleugels van de vliegtuigen af te breken !

ULTRA - GOLVEN ?

Dat is mijn opinie ! En wat hun machines betreft : die zijn even geheimzinnig als de vliegende schotels ! Fantastische snelheid en geluidloze drijfkracht !

Ben je toch niet aan het fantaseren ?..

Neen ! Maar er is een ander probleem dat er mij toe aanzet naar de Verenigde Staten te reizen en Goudlas zelf op te zoeken ... Ik zou willen weten waarom de piraten de ondergang van deze maatschappij hebben gezworen ?

Wel, dan zullen onze wegen hier scheiden, want wij vertrekken naar Tibet . Ik ga verlof vragen ... Het vervelendste is een geldige reden te vinden om ginder te reizen zonder achterdocht op te wekken . . .

Een geldige reden ? Wel, daar kan ik voor zorgen !

De avond valt zachtjes ... Op de kaai ... een man op de loer ... Sanders alias Imhof, wacht geduldig op zijn slachtoffer.

(Wordt voortgezet

Het monster van de WAMBUTIS

De safari, onder leiding van Jim Lewis, trekt naar de jungle van Centraal-Congo om op het grondgebied van de Wambutis naar een geheimzinnig dier te zoeken. Claire Duval heeft zich bij de expeditie aangesloten in de hoop haar man, die verdween in deze streek, terug te vinden...

EEN ROMAN VAN MICHEL PHILIPPE — GEILLUSTREERD DOOR REF

DE MBELELEES

HET was die dag, omstreeks tien uur, dat zij voor de eerste keer een Mbelelee zagen. De safari had zich 's morgens weer op weg begeven, want Jim had het inderdaad opgegeven de gedeserteerde dragers in te halen. Hij oordeelde dat iedere achtervolging volkomen nutteloos was en hij had er zich mee tevreden gesteld enkele drakonische maatregelen te nemen.

— Wij trekken voortaan om de beurt iedere nacht de wacht op, zei Lewis tot Howard en de kapita.

— Ik wil ook waken, kwam Claire Duval tussenbeide. Ik wens mijn deel van de vermoeienissen te dragen.

Jim bekeek haar ironisch.

— Ik deel hier de bevelen uit! U kunt nauwelijks meer op uw benen staan en ik wens geen zieken mee te slepen. Slaap en tracht u wat aan te sterken, dat is de beste dienst die u ons kunt bewijzen.

Claire verbleekte onder de harde woorden van Lewis. Tranen sprongen haar in de ogen en zij opende de mond om te antwoorden, maar de meedogenloze blik van Lewis gleed over haar gelaat en zag daar al de tekenen van de vermoeienis en de koorts. Ze wist dat hij gelijk had. Daarom zweeg zij en slikte met haar tranen ook haar protest in.

Roerloos en als het ware één met de grote tak, waarop hij uitgestrekt was, lag een neger. Hij was zoveel als naakt en in zijn hand hield hij enkele korte, vlijmscherpe assegaaien...

De uitputtende tocht ging verder. Ze moesten nu met het mes een weg banen doorheen het hoge gras en het struikgewas. Onopvallend marsjeerde Jim op de flank van de kolonne en bespiedde de dragers voortdurend. Deze werden langsom banger. Zij verborgen het hoofd bijna volledig tussen de schouders en het gewicht dat zij torsten. Hun ogen rolden ongerust van links naar rechts en speurden het struikgewas af, waartussen de smalle weg slingerde. Het leek nochtans alsof de wildernis die zich rond hen uitstrekte helemaal verlaten was. Nu en dan verliet Jim de karavaan om een eindje in het struikgewas of onder de bomen door te dringen. Nergens echter werd hij de aanwezigheid van een vijand gewaar.

Uren verliepen. Howard, die tot dan toe met Claire had gepraat, kwam op Jim toe. Hij zag er erg opgewekt uit.

— Beste vriend, men zou zeggen dat je Mbelelees begrepen hebben dat het beter is ons met rust te laten.

— Ho ja? antwoordde Lewis lakoniek.

— Luister, hun tamtam zwijgt zelfs!

Een beetje verrast spitste de jager het oor. Hij had zich zodanig gewend aan het monotoon en dof geroffel van de tamtam, dat hij er geen aandacht meer aan hechtte en niet eens gehoord had dat die thans zweeg. Howard had gelijk. De hallucinerende en geheimzinnige tamtam, die dagenlang van uit het diepste van het woud zijn boodschappen had gestuurd, zweeg inderdaad.

— En de Mbelelees zelf hebben wij nog niet te zien gekregen!

— Meen je dat? antwoordde Jim verstrooid.

Plotseling verstarde zijn stalen blik. Hij greep Howard bij de arm en zei:

Draai het hoofd om naar die grote vijgenboom, aan de rand van het struikgewas, links...

Howard gehoorzaamde en een ijskoude rilling liep hem over de rug. Roerloos en als het ware één met de grote tak waarop hij uitgestrekt was, lag een neger. Hij was zoveel als naakt. Over zijn gelaat liepen witte strepen en op zijn geschoren schedel droeg hij enkele bontgekleurde papegaaieveren. Onafgebroken bespiedde hij de safari. In zijn hand hield hij enkele korte, vlijmscherpe assegaaien. Toen hij gewaar werd dat men hem had ontdekt, gleed hij zo snel langs de sponzige boomstam naar beneden, dat de journalist zich een sekonde afvroeg of hij niet had gedroomd.

— Een Mbelelee? vroeg hij en deed moeite om zijn stem een vaste klank te geven. Jim knikte bevestigend.

— Het is de vierde die ik ontdek sedert een uur, maar wij worden ongetwijfeld reeds veel langer gevolgd. Misschien zelfs reeds sedert vele dagen, zonder dat wij er iets van gemerkt hebben.

Howard voelde een onaangename gewaarwording in de hartstreek.

— Hm... Wat zullen wij doen? vroeg hij bang.

— Niets! Wachten tot de Mbelelees de eerste stap zetten. Wij moeten vooral te bruuske gebaren vermijden. Die zouden hen kunnen doen schrikken. Ik wijs er nogmaals op dat ze erg kittelorig zijn! Verwittig madame Duval.

★

HOWARD huiverde en trok de deken die weggegleden was over zijn schouders. Het was nog nacht en de wind erg kil. Weldra echter zou de zon opnieuw aan de horizon oprijzen. Het vuur was bijna uit. De journalist greep een blok hout en wierp hem op de asse. Het vuur sputterde en de vlammen likten het dode hout. Aan de hemel doofden de eerste sterren uit en enkele vogels werden wakker in het woud. Een dichte nevel lag over het struikgewas. Howard rukte een bosje gras uit en wreef daarmee de loop van zijn geweer af dat vochtig was van dauw. Hij vocht hardnekkig tegen de slaap en wierp een blik op het kamp. De dragers sliepen in dunne dekens gerold, beschut door de pakken en kisten die zij in een kring hadden opge-

steld. In het midden van de kring waren twee tenten, groen en druipend van de vochtigheid : de tent van Claire Duval en die welke hij met Jim deelde.

Een zacht gekraak deed hem schrikken. Hij draaide het hoofd om en zag dat Claire Duval uit haar tent kwam. Howard riep haar met gedempte stem en zij naderde.

— Nu reeds op ? vroeg hij verrast.

— Ik stikte onder mijn muskietennet. Ik ga mij bij de bron een beetje opfrissen.

— Neen, protesteerde Howard, dat kan u niet doen. U weet toch wel dat Jim gisteravond ons kamp niet bij de bron wou opslaan, omdat hij vreesde dat het water de plaats is waar alle roofdieren van dit gebied rendez-vous geven.

Claire haalde de schouders op en klopte even op het lederen etui dat aan haar gordel hing.

— Bah ! Het is bijna dag ! De dieren zijn reeds lang naar hun nest teruggekeerd. Ik ben gewapend en de bron is slechts op driehonderd meter van hier.

— En de Mbelelees ?

— Sedert gistermiddag hebben wij er geen enkele meer gezien. Zij die voordien opdoken liepen weg toen wij naderden en toonden zich helemaal niet agressief.

Howard wou nog aandringen, maar de jonge vrouw verwijderde zich reeds met grote stappen.

— Ik verwittig u dat ik niet van plan ben mij nog langer te laten behandelen als een stuk van de bagage ! zei ze als afscheidsgroet.

Zij verdween achter een agaveplant en Howard hoorde het gerucht van haar stappen op het dorre gras langzaam uitsterven. Zou hij Jim verwittigen ? Hij aarzelde. Dat morgenwandelingetje van Claire zou er de verstandhouding tussen die twee niet beter op maken. Misschien was het beter een nieuwe twist te vermijden.

Howard was toch erg ongerust en luisterde naar de geluiden, die van uit de richting van de bron kwamen. Hij trachtte ieder geluid te identificeren. De tijd verliep. De hemel verbleekte in het oosten en eensklaps verscheen er een purperen licht aan de horizon. Howard was zo diep in gedachten verzonken dat hij Jim niet hoorde naderen en erg schrok toen deze hem de hand op de schouder lei.

— Wel ? vroeg Jim Lewis, geen deserteurs ?

— Een enkele, antwoordde de journalist zo luchtig mogelijk, Claire...

Toen hij Jim zag bleek worden, hield hij dadelijk met die gekheid op.

— Wat bedoel je daarmee ? Waar is ze ?

— Aan de bron. Ze wou zich wat opfrissen. Je hoeft niets te vrezen, ze is gewapend !

— Alle duivels ! vloekte Jim. En jij hebt haar laten gaan, die... die...

Hij brak zijn zin af, want uit de ravijn, daar waar de bron lag, steeg een langgerekt gehuil op. Dit werd onmiddellijk gevolgd door een schot. Jim rukte Howard het geweer uit de handen en liep in de richting van de bron. De takken sloegen hem in het aangezicht. Iets dat brandde als een zweepslag kliefde hem het gelaat. Het bloed droop langs zijn wangen, maar hij stopte niet. Met de arm sloeg hij het laatste lianengordijn weg en kwam buiten adem aan een open en slijkerige plek waar de bron ruiste. Onmiddellijk bemerkte hij een witte gestalte, die aan de laagste takken van een boom hing en trachtte er op te klimmen. Dat was Claire ! Hij liep op haar toe, maar plotseling dreunde de grond achter hem...

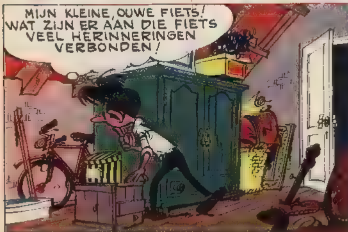
Volgende week :
EEN LIJF AAN LIJF GEVECHT

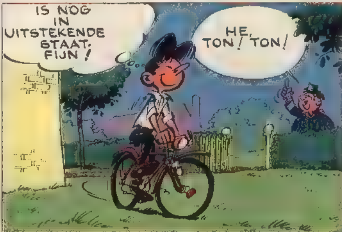

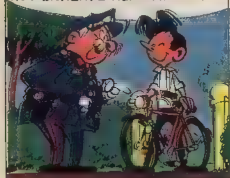
Ton en Tinneke

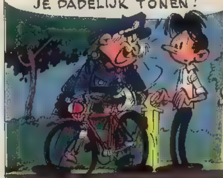
DOOR Franquin

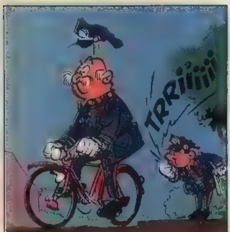

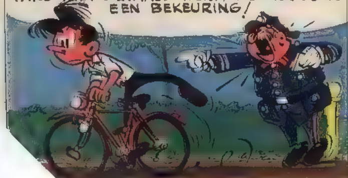

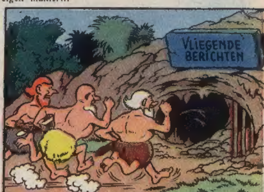
De GROENE SPLINTER

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

De reuzen vallen aan en de dwergen reageren op hun eigen manier...

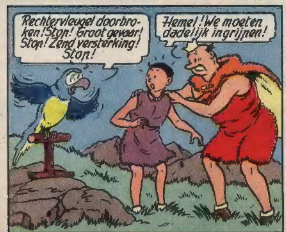

(Wordt voortgezet.)

DE BLANKE TOVENAAR

(VERVOLG VAN BLZ. 17)

DOODSBLEEK had Robert Estombe heel het schouwspel gevolgd. Hij richtte zich op alhoewel hij daardoor kans liep door de inboorlingen ontdekt te worden. Van op de plaats waar hij stond domineerde hij de schuilplaats van de vluchtelingen. Toen de blanke man zijn helm in de nek schoof om het zweet af te vagen dat in zijn ogen liep, kon Estombe het gelaat goed zien. De gelijkenis tussen het gelaat van deze man en dit van de oude Simonet was zo frappant, dat Robert Estombe geen ogenblik twijfelde. Dat was de jonge Simonet, zoon van zijn vroegere vennoot !

— Simonet ! fluisterde hij

Enkele sekonden stond hij daar, de handen om zijn geweer geklemd en aarzelde. Een oorverdovend gehuil deed hem uit zijn pijnlijke droom ontwaken. Hij schouderde zijn wapen en mikte op een van de aanvallers, een grote inboorling die de chef van de bende scheen te zijn. Robert Estombe was een scherpschutter. Een schot knalde en de man viel op de grond. Robert schoot daarna nog vier keren. Het triomfgehuil veranderde in kreten van angst en woede.

Eens van zijn verrassing bekomen over die zo onverwachte hulp, had Michel Simonet zijn koelbloedigheid teruggevonden en op zijn beurt enkele keren geschoten.

De assegaaien vlogen in de richting van Simonet en zijn gezellen zonder te treffen. Enkele ogenblikken later wees een van de trouwe helpers van Estombe naar de vijanden die vluchtten. Snel en lenig kropen zij door het struikgewas en sleepten hun gewonden met zich mee.

De twee Blanken stonden nu oog in oog. De jongeman kwam met uitgestoken handen op Robert Estombe toegelopen, maar bleef op enkele stappen van deze laatste staan, verrast over de houding van de man, die hem het leven had gered.

— Michel Simonet, zei Robert Estombe, ik ben uw gevangene !

— Mijn gevangene ? Ik begrijp niet wat u bedoelt...

— Ik ben de man die u zoekt. Ik ben Robert Estombe !

— U bent Robert Estombe ?

— Ja, ik ben de man die u voor de moordenaar van uw vader aanziet.

— Dat is niet waar ! riep de jongeman uit. Dat is niet waar !

— Hoe zo ?

— U bent de moordenaar van mijn vader niet !

— En nochtans werd ik veroordeeld !...

Michel Simonet greep de beide handen van de oude man en schudde ze dankbaar en diep ontroerd.

— U hebt mijn vader niet vermoord, mijnheer Estombe, om de goede reden dat mijn vader nog leeft... Hij werd een eind meegesleurd door de bergstroom en kon dan aan de oever geraken. Door de val was er echter iets gebeurd in zijn hoofd... Wij waanden hem dood, maar in werkelijkheid zwierf hij door het land en leed hij aan geheugenverlies. Pas twaalf jaar later, 'n een hospitaal in Zwitserland, vond hij het geheugen terug, maar op dit ogenblik was u reeds uit de gevangenis ontvlucht.

— Dat is onmogelijk ! stamelde Robert Estombe.

— Toch ! Het is de zuivere waarheid ! De dokumenten die u van oneerlijkheid beschuldigden waren in werkelijkheid door mijn vader opgemaakt. Hij heeft dit alles bekend en hemel en aarde bewogen om u terug te vinden. Mijn vader wou niet langer met deze schuld op zijn geweten leven en zocht overal om uw spoor te vinden. Eindelijk vond hij dit en hij stuurde mij naar hier. Gelooft u mij, mijnheer Estombe ?

De inboorlingen welke deze scène aandachtig hadden gevolgd, bekeken elkaar verrast. Het was de eerste keer dat zij de « Blanke Tovenaar » zagen wenen...

EEN TOCHT STUURT ALLES IN DE WAR

DE fabrikatie van de minuscule elektronische breinen waarmee de telegeleide raketten uitgerust worden, is een uiterst delikaat werkje. De geringste tocht kan alles in de war sturen. De ateliers waar men deze wonderen van precieshei maakt, worden op speciale wijze verlucht. de tech-

nici werken er in overalls uit nylon en het is hen verboden bruuske bewegingen te maken. Door bv. een papier te scheuren kunnen ze inderdaad een ramp veroorzaken. Het moet wel niet erg prettig wezen iedere dag aan zo'n elektronische breinen te werken !

DE POS

HERKEN JE HEN ?

JA, die twee glimlachende heren door de fotograaf verrast, zijn niemand anders dan onze vriend Hergé en dokter Alain Bombard. Ze schijnen best met elkaar op te schieten. Terwijl Alain Bombard geboeid een van de avonturen van « Kuifje » leest, schrijft Hergé nog een opdracht in enkele andere albums die Dr Bombard wenst mee te nemen.

HONDEN IN DE IONOSFEER

RUSSISCHE geleerden zetten honden in 'n hermetisch gesloten hut, in de neus van een raket, die tot op een hoogte van 110 km werd gezonden. De honden kwamen gaaf en gezond weer op de aarde terug. Tijdens de reis kon men, dank zij speciale camera's en andere toestellen, de reakties van de honden observeren. De hut kwam, nadat ze zich had losgemaakt van de raket, met een valscherm naar beneden. De honden gedroegen zich in de loop van de dagen, welke op het experiment volgden, normaal.

LEKKER KOEL

VIRGIL STARK, een Amerikaans ingenieur, pakte uit met een vest dat de dragers er van tegen de hitte bestand maakt. Inderdaad, dit vest bezit een gekoelde lucht-cirkulatie. Op de schouders werd er koolzuursneeuw en een kleine sproeier met vleugeltjes aangebracht.

Dank zij dit vernuftig procédé, geniet de drager van het vest van een temperatuur die 20° lager ligt dan de omgevende temperatuur, m.a.w. is het buiten 38° warm, dan voelt de man met het vest slechts 18°.

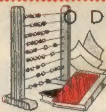
Bij dat koel vest hoort er ook een hoed. Het koolzuursneeuw zit boven in de hoed en leiplaten, gemaakt in een zeer lichte legering, brengen de frisse lucht naar aangezicht en schouders. Heel de uitrusting weegt iets meer dan 2 kilo en kost slechts 100 dollar. Mooi is ze echter niet; wie dit pak draagt ziet er uit als een Marsbewoner die per ongeluk op de aarde is verdwaald.

3 JULI !
ONTHOUD DEZE DAG

Want hij brengt je een sensationele

VERRASSING !

Tilion

O DIE PECHVOGELS !

IN Frankrijk heeft het Ministerie van Onderwijs een zeer ernstig besluit genomen: al de leerlingen van de zesde zullen twee uren meer wiskunde studeren. Deze maatregel zal het aanwerven van 500 nieuwe leraars noodzakelijk maken. De jongens en meisjes die aan wiskunde een broertje dood hebben, zijn alles behalve in hun schik!

DE KINDERTAAL IS NIET ZO MOEILIJK

LAATST publiceerde een geïllustreerd weekblad een lijstje met woorden en zinswendingen door kinderen gebruikt en de uitleg van dat kindertaaltje. We lazen o.m. het volgende: Wanneer een kleine jongen zegt: « Ik weet niet waarom Walter me geslagen heeft », dan mag men er zeker van zijn dat hij Walter sloeg. Wanneer een kleine bengel zegt: « Ik heb hem niet geslagen, ik heb hem geduwd », staat het buiten kijf dat hij wèl sloeg. Wanneer hij gilt: « Ik heb niets gedaan », betekent dit dat hij z'n broer hard sloeg en als hij « moeder! » schreeuwt, dan wil dit zeggen dat zijn broer hem sloeg.

— **Wat een geluk in je bad te zitten op het ogenblik van de schipbreuk!**

EEN ZWEMMENDE KLEURENSYMFONIE

EEN zwemmende kleurensymfonie, zo heten de kenners de Balistoides Conspicillum, een roofvis met een gele stompe neus, een wrede bek en een rits vlijmscherpe tanden waarmee hij z'n slachtoffer op een ommezien weerloos maakt. Het lijf van deze roofvis is prachtig en grillig gekleurd. Onlangs viste een Hollander voor Ceylon zo'n exemplaar op, en slaagde er in het per vliegtuig levend naar Europa te brengen.

Antwoord op de test

GEEN KRUIM ?

10 JA: Wanneer je gezond en jong bent mag je niet zo onverschillig zijn. Je moet meer dynamisme, meer geestdrift hebben, wat meer kruim!

7 TOT 9 JA: Wat betekent dat gebrek aan vitaliteit, jongeman? Het lijkt wel of je de slaapziekte hebt. Wrijf eens flink je ogen uit.

4 TOT 6 JA: Het kan je allemaal niet veel schelen maar toch reageer je soms flink omdat je weet dat men je in het oog houdt.

1 TOT 3 JA: Soms verlies je de moed. Dat is geen schande en iedereen is al eens moedeloos. Je bent echter te fier om te laten blijken dat je zwakker bent of minder kan dan iemand anders. Het is trouwens zo, dat je zoveel waard bent als de anderen!

NUL: Bravo, vriend! Jij wordt een flinke kerel. Je hebt moed, levenslust en dynamisme.

CONTINENT-FOTO

DE experten van de belangrijke basis van Woomera in Australië (de basis vanwaar Dan Cooper voor het eerst opsteeg met zijn « Blauwe Driehoek ») zijn van plan binnenkort héél het Australisch continent te fotograferen in één cliché. Deze foto zou gemaakt worden vanuit een raket die zich op een hoogte van ongeveer 320 kilometer zou bevinden.

REKORD

OP de vensterbank van een kamer van de achtste verdieping van een hotel in Melbourne, werd een pasgeboren kangoeroe gevonden. Niemand weet te verklaren hoe het diertje daar gekomen is. Het werd naar de Zoo overgebracht waar men het in een speciale broeikast heeft gezet.

Het weekblad « KUIFJE » : 12e jaargang. Lombard Uitgaven. Lombardstraat, 24, Brussel. — P.C.R. : 1909.16. — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Heliodruk :* De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel. — KUIFJE-Holland : Singel 353, Dordrecht. — Tel. : 3653 — Giro 655.389 — *Abonnement : 5 fl. per kwartaal.*

NEDERLAND : 60 cent. - CANADA en de USA : 15 Cents.
BELGISCH CONGO en het buitenland : 10 F.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :

Congo : KUIFJE CONGO - P. B. 449, Leopoldstad (B.C.)
Frankrijk : DARGAUD S. A., 60, Chaussée d'Antin, Paris IXe.
Zwitserland : INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Canada en U.S.A. : PERIODICA inc. 5090, av. Papineau, Montréal 34 (Qué)

ABONNEMENTSTARIEF

	België	Belg. Congo en buitenland	Canada en Ver. Staten
3 maanden ...	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden ...	180,— F.	205,— F.	$ 4.00
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

Oplage gekontroleerd door Devea.

Publiciteit : PUBLI-Art

DE AVONTUREN VAN KUIFJE
COKES IN STOCK
DOOR HERGÉ

Op het ogenblik dat onze vrienden willen inschepen duiken de meharisten van Bab el Ehr op...

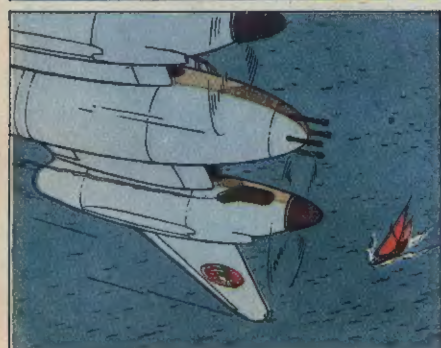

(Wordt voortgezet.)